

Література.

1. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 11 — Зобов'язання [Електронний ресурс].- Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/>.

2. Аудит розрахунків з постачальниками і підрядниками [Електронний ресурс] // Бібліотека економіста. – Режим доступу до ресурсу: <http://library.if.ua/book/78/5603.html>.

3. Коблянська О. І. Фінансовий облік : навч. посіб. – 2-ге вид., випр. і доп. – К. : Знання, 2007.

4. Безкоровайна Л. В. Особливості бухгалтерського обліку дебіторської і кредиторської заборгованості у вітчизняній та зарубіжній практиці [Електронний ресурс] / Л. В. Безкоровайна // Ефективна економіка. – 2016. – Режим доступу : <http://www.m.nayka.com.ua/?op=1&j=efektyvna-ekonomika&s=eng&z=5310>

**РЕСУРСОЗБЕРЕЖЕННЯ ЯК ЧИННИК РОСТУ
ВИРОБНИЧОГО ПОТЕНЦІАЛУ ПІДПРИЄМСТВА**

*Ковальчук В. В., Шушуна Є. М., магістранти
Науковий керівник: Шепель Н. Г., к. е. н., доцент
Дніпровський державний технічний університет*

У сучасних умовах господарювання суб'єкти господарювання змушені працювати та розвиватися в умовах обмеженості ресурсів, спричинених дією внутрішніх та зовнішніх чинників. Через обмеженість природних ресурсів складається деяке протиріччя між інтересами та можливостями економічної системи, внаслідок чого здійснюється пошук резервів підвищення ефективності використання ресурсів. Тому на сучасному етапі світового економічного розвитку однією з найбільших глобальних проблем стає вироблення такого механізму ресурсозбереження, що не тільки спонукав би до раціонального та ефективного використання природних ресурсів, але й задовольняв потреби національної економіки. В умовах кризи, коли у сфері оптимізації виробничих процесів існує безліч невирішених проблем, концепція ресурсозбереження перетворюється на одну з головних умов розвитку країни [1, с. 186].

У складі економічного механізму управління підприємствами взагалі визначення процесу управління ресурсами є одним із шляхів

їх раціонального використання. Саме в його межах формуються економічні характеристики процесу ресурсоспоживання, які потребують особливої уваги в сучасних умовах господарювання.

Сфера використання ресурсів практично не має обмежень. Ухвалення будь-яких рішень завжди зв'язано з використанням ресурсів. При цьому має місце врахування планового економічно припустимого і технологічно обґрунтованого рівня використання ресурсів.

Планування використання ресурсів є першою функцією процесу управління, яка потребує уточнення особливостей їх здійснення в сучасних умовах. Всі ресурси використовуються в виробничо-комерційних циклах разом, тому раціональне їх використання в сукупності є складним завданням. Воно передбачає встановлення рівнів їх витрати, напрямів і термінів використання, режиму споживання, взаємозамінюваності ресурсів в сумішах і рецептурах, комбінацій ресурсів в продукті і т.п. [2, с. 271].

Слід підкреслити, що якщо визначення потреби в ресурсах службами матеріально-технічного забезпечення відбувається, в основному, на базі натуральних одиниць виміру, а виробничими підрозділами – лише в натуральних одиницях, то кінцевий результат використання цих ресурсів відображається в вартісному виразі. Методичних засад цього переходу не існує, а ринкові умови господарювання вимагають врахування змін зовнішнього середовища (ринків сировини та товарів), які суттєво впливають на вартість ресурсів та продукцію підприємств.

Зазначене свідчить, що існуючий процес управління ресурсоспоживанням не є достатньо впорядкованим, узгодженим і керованим і таким, що має гнучкі параметри управління та будується на прогресивних тенденціях системного підходу.

Існуючий стан процесу управління ресурсоспоживанням, врахування мінливості ринкової ситуації, обумовлює необхідність, з одного боку, ефективного використання наявних у розпорядженні підприємства внутрішніх ресурсів, а, з іншого, – вчасного реагування на зміну факторів зовнішнього середовища. Звідси випливає потреба в ґрунтовному дослідженні основних тенденцій взаємозв'язку динаміки складу і обсягів виробничих ресурсів з ефективністю виробництва, методів оптимізації процесів формування і використання виробничих ресурсів. Це вимагає відповідних змін і у тактиці і стратегії управління виробничими ресурсами.

В ході дослідження з'ясовано, що у практичній діяльності підприємств показники ресурсомісткості не використовуються у якості базових при плануванні і прогнозуванні економічної діяльності підприємства та відсутній взаємозв'язок показників використання ресурсів з кінцевими результатами діяльності підприємств, що не дозволяє оцінити та виявити можливі резерви їх впливу на ефективність їхньої діяльності.

Як видно з вище наведеного, проблема раціонального ресурсоспоживання як одного з найважливіших чинників інтенсифікації і підвищення ефективності виробництва, у першу чергу, стосується формування та функціонування ефективного управління ресурсоспоживанням. Тому, пошук нових концепцій управління ресурсоспоживанням, що орієнтовані на ефективне використання виробничих ресурсів, є питанням досить актуальним і потребує змін у підходах та удосконалення механізму управління ресурсоспоживанням.

Вивчення літературних джерел та аналіз досвіду господарювання промислових підприємств показують, що у теперішній час дослідники звертають увагу на необхідність впровадження процесного підходу для усвідомлення складності проблем управління і визначення альтернативних поглядів щодо їхнього розв'язання. Сутність цього підходу полягає в системності і використанні всіх принципів побудови складних процесів. Під якими розуміють логічно впорядковані послідовності етапів (кроків, елементів), що перетворюють входи у виходи [3, с. 16].

Тому є сенс розглядати процесний підхід до вирішення проблемних питань діяльності підприємств, як ключовий напрямок вдосконалення управлінської діяльності. Дослідження теоретичних засад використання процесного підходу, свідчить, що цей підхід можливо використати і як ефективний засіб управління ресурсоспоживанням у процесі виробничої діяльності, який дозволяє з'єднати усі виробничі ресурси для її здійснення. Передумовою використання процесного підходу до вирішення проблем ресурсоспоживання є розуміння нових вимог до його можливостей та розгляду більш глибокої його сутності.

Господарюючому суб'єкту надані широкі права і можливості у реалізації своїх економічних інтересів, виборі способів організації виробництва, збуту продукції. При цьому підприємство виходить із власних ресурсних можливостей з урахуванням широкого спектру

факторів, які впливають на ефективність використання виробничого потенціалу. Тому в сучасних умовах управління ресурсоспоживанням як функція і вид діяльності набуває особливого значення.

Література.

1. Шаповал А. І., Шаповал А. О. Методичні підходи до формування ефективної системи управління ресурсозбереженням на підприємстві. *Механізм регулювання економіки*. 2010. № 2. С. 185–192.
2. Ильин А. И. Планирование на предприятии: Учебник. Мн.: Новое знание, 2003. 635с.
3. Адлер Ю. Восемь принципов, которые меняют мир. *Менеджмент и менеджер*. 2004. № 10. С. 11 – 18.

СУЧАСНІ ПІДХОДИ ДО КЛАСИФІКАЦІЇ ПОЗИКОВОГО КАПІТАЛУ ПІДПРИЄМСТВА

Ковальова А. І., студентка

*Науковий керівник: Бугріменко Р. М., к. е. н., доцент
Харківський державний університет харчування та торгівлі*

Висока роль капіталу в економічному розвитку підприємства і забезпеченні задоволення інтересів держави, власників і персоналу, визначає його як головний об'єкт фінансового керування підприємством, а забезпечення ефективного його використання ставиться до числа найбільше відповідальних задач фінансового менеджменту.

Капітал підприємства характеризується не тільки своєю багатоаспектною сутністю, але і різноманіттям облич, у яких він виступає. Під загальним поняттям «капітал підприємства» розуміються самі різноманітні його види, що характеризуються в даний час декількома десятками термінів. Все це потребує визначеної систематизації використовуваних термінів.

Ковальов, Бланк та інші провідні фахівці [1, 2, 3] окремі види капіталу групують за такими основними класифікаційними ознаками.

1. По приналежності підприємству виділяють власний і позиковий капітал.

Власний капітал характеризує загальну вартість засобів підприємства, що належать йому на правах власності і використовуваних їм для формування визначеної частини його